

Οι δυο τους συνεχίζουν το ντουέτο και τσιφίζουν για να σκεπάσουν το κλαπ κλαπ κλαπ:

...*Να μου κάνει παπουτσάκια
με τα κόκκινα φιογκάκια...*

Έχουν αναφοκκινώσει από την προσπάθεια να περπατούν τη γιαγιά όρθια, έχουν φουσκώσει οι φλέβες του λαϊμού τους από το τραγούδι, μονάχα η γιαγιά έχει το ίδιο ανέκφραστο πρόσωπο, λες και δεν τη νοιάζει που θα πάει ξιπόλητη στον άλλο κόσμο.

Φτάσανε στον πίσω μαντρότοιχο του νεκροταφείου κι ο Σωτήρης είχε μια ιδέα:

– Τι θα 'λεγες αν δεν την πετούσαμε και την απιθώναμε σύρριζα στον τοίχο...

Κοίταξαν γύρω γύρω μη φαίνεται κανείς, κι ας είχε κιόλας σκοτεινιάσει για καλά, κι ύστερα ακούμπησαν τη γιαγιά χάμω. Ο Σωτήρης της έβαλε κάτι κλαριά για μαξιλάρι, ύστερα της έδγαλε τα παπούτσια και τα 'χωσε στο μπλουζόν του. Τα πόδια της γιαγιάς ήτανε κίτρινα σαν κέρινα. Κόψανε μεγάλα φύλλα από μολόχες που φύτερωναν εκεί γύρω και της τα σκέπασαν.

Σ' όλο το δρόμο του γυρισμού δε μιλήσανε καθόλου. Χωρίσανε πριν φτάσουνε στην πλατεία. Ο Πέτρος πήγε να δρει το Γιάννη να γράφουνε στους τοίχους κι ο Σωτήρης να κλέψει καλώδια.

– Και σαιμποτάζ και μαύρη, μισόκλεισε πονηρά το μάτι στον Πέτρο κι έφυγε τρεχάτος.

Εκείνο το θράδυ το Τσουέني και ο Κίμωνας γράψανε πάνω από είκοσι φορές τη λέξη «συσσίτιο». «Στη μνήμη της Γιαγιάς», έτσι είπε ο Γιάννης που του διηγήθηκε ο Πέτρος την ιστορία.